

Între interpreții implicați (nu repet în ce anume poveste), Romeo Ioan (*Mr. Braddock*) sugerează cu un umor interior un tată (american) relaxat în principii, iar Paula Maria Frunzetti, o supusă soție (*Mrs. Braddock*), pe când Ion Rizea poartă printre ceilalți soțul condamnat (*Mr. Robinson*). Pentru primele trei roluri, distribuția are și dubluri. Trebuie remarcate ca profesioniste și de efect expresiv proiecțiile semnate de Andreea Medinski Niculescu, Dalibor Milova, Maricel Carson.

Nu prin acuitatea sau rezolvarea melodramei (telenovelei), ci prin seducția lui sincretică (textul e doar o componentă), spectacolul se arată că are priză la publicul acesta căutat cu fervoare, de care teatrul are atâta nevoie.

Teatrul Național Timișoara – *Absolventul* de Terry Johnson. Traducerea: Petre Bokor. Regia: Mihaela Lichiardopol. Scenografia: Geta Medinski. Light design: Florian Putere. Muzica: DJ Seba1394/Tina. Distribuția: Oliviu Cristian (*Benjamin Braddock*), Claudia Ieremia (*Mrs. Robinson*), Roberta Popa Ionescu (*Elaine Robinson*), Ion Rizea (*Mr. Robinson*); Paula Maria Frunzetti (*Mrs. Braddock*), Romeo Ioan (*Mr. Braddock*). Invitați, clienți sală de fitness: Mirela Puia, Ciprian Lungu, Victor Manovici, Ana Maria Cojocaru, Ana Maria Pandele, Benone Viziteu. Premiera națională: 1 decembrie 2005.

În compensație, lecturi

Ca o compensație parcă (nu chiar întâmplătoare), în contrapondere a acestui gen de spectacol sincretic în care și cea de-a șaptea artă își strecoară... chipul, Naționalul timișorean a plusat, în acest început de stagiune, cu două lecturi de piese. Răzbunarea *textului*, am putea zice, prin acest gen de „teatru-spectacol al cuvintelor“, cum îl numea Ion-Ardeal Ieremia, regizorul celor două lecturi ale pieselor *Cvartet* de Heiner Müller, și *Români*, de Lars Noren. Texte diferite. Primul, al dramaturgului german (cunoscut în special pentru *Mașinăria Hamlet*), frizează un existențial erotic, neantic, cu inversiuni psihice (cele două personaje se transpun, prin dialog sau scriindu-și, unul în psihicul sau senzațiile celuilalt) și patologice perversiuni, într-o unire până la dispariție a ființelor. Supuși acestui efort de parcurs al cuvintelor au fost actorii Claudia Ieremia și Ion Rizea, aflați ei înșiși în dificultatea de a-și imagina eventualul spectacol. Al doilea, al dramaturgului suedez contemporan, aduce în scenă doi tineri români eșuați pe sol american, întâlniți cu alt cuplu așijderea lor, toți într-o tarare existențială fără ieșire. Mai aproape de un spectacol-lectură, cu mișcare și expresie în naunțări, au evoluat Romeo Ion, Ana-Maria Cojocaru, Roberta Popa Ionescu, Colin Buzoianu.

Comună le este celor două texte agresivitatea limbajului, cu mai mult sau mai puțin justificate expresii licențioase, lăsând să apară în aceeași sete de libertate și întrebarea: până unde, totuși? Încercarea regizorului de a dialoga cu ascultătorii, tineri în special, reduși ca număr la a doua lectură, n-a adus vreo lămurire. Ne aflăm în Studioul de lecturi (Sala Moruzan) al Naționalului, din al cărui proiect semnat de Codruța Popov citez: „Puțin mai aproape de viscerale creației decât un spectacol finit. Puțin mai imperfect, puțin mai adevărat. În Studioul de lecturi ne întâlnim cu texte de strictă actualitate. Texte scrise de oameni din toată lumea, oameni tineri – și nu vorbim de o tinerețe strict biologică – oameni creativi, care au ceva de spus.“ Chiar: așteptăm și texte din dramaturgia noastră de azi, și a celor din Timișoara. Trebuie că or fi...